

varujete grehov in se prizadevate za prelepe čednosti ter tako posnemate prekrasni vzor ali zgled, ki ga je nam vsem zapustila prečista Devica, Kraljica majniška!

„Internus“.

Pomladni spomini.

(Nabral *Angelar Zdénčan.*)

II.

Go pot sem se namenil nekaj poučnega napisati, saj naše življenje ni samo kratkočasje, ampak tudi dôba resnega dela in truda.

V berilih ste že često brali ona znana Vodnikova stiha:

Jablane, hruške in druge cepé
Cepi v mladosti za stare zobé!

Brali ste jih naglo, pa morda ničesar niste mislili pri njih. Tudi jaz nisem mnogo mislil, ko sem jih v prvič bral, ne, še norčeval sem se iz njih, češ, ko bom star, tako ne bom imel več zob. Jaz res nisem ničesar mislil, a drugače naš gospod učitelj. Naša šola je bila v tem oziru izvrstna, da nas je naučila cepiti, za kar sem ji še sedaj hvaležen.

Ko so se prikazali na drevesih prvi popki, smo prosili učitelja, naj gremo rezat mladike. Tega nismo storili iz ljubezni do cepljenja, ampak, da smo smeli iti na prosto. In res, dan za dnem smo hodili z učiteljem, danes v to, drugi dan v drugo vas po mladice. Sami jih nismo smeli rezati, da ne bi kaj pokvarili, a vezali smo jih skupaj in nosili učitelju. Torej mladice smo imeli na moč od raznovrstnih dreves, od vsakega posebej zvezañe v butarice. Te je spravil učitelj v klet, kajti še marsikaj je manjkalo, predno smo mogli cepiti, ali mar ne?

Za cepljenje je treba cepilnega voska. Navadni kmetje cepijo pri nas kar z navadno ilovico, in dostikrat se jim prime, mi pa, ki smo bolj napredni, nismo za-

dovoljni z ilovico, ampak pravega voska moramo imeti. In res smo ga kuhali kar z učiteljem vred, to se pravi, mi smo gledali, učitelj je pa kuhal. Da smo pa imeli pravico gledati in pozneje pravico do voska, smo prinesli učitelju smole. Te smo lahko dobili, kajti jelk in smrek se mnogo nahaja pri nas. Dve tretjini smrekove smole in jedno tretjino čebelnega voska pridno mešaj na ognju in prilij še nekoliko špirta: in cepilni vosek bo kmalu dober. Ko je prišel mladi mesec koncem aprila ali pa v začetku maja, smo začeli cepiti. Po starih pravilih mora biti mlad mesec, sicer ne raste drevo rado in tudi ne rodi tako hitro. To je staro prepričanje vaških, izkušenih mož in treba se ga je držati.

Za šolskim poslopjem se je raztezal šolski vrt, poln tankih divjakov, katere smo sčasoma pocepili. Vsak je prinesel s seboj palico, jo obrezal na jedni strani in na njo napisal svoje ime. Te paličice smo privezali k divjakom, katere smo cepili. Če se je prijel, pa je vedel dotičnik, čegav je. Vesel je bil, če se je prijel, žalosten, če se ni. Nože smo dobili pri učitelju, vosek tudi, in navodilo, kako moramo cepiti. Pozneje se nisem nikoli več pečal s cepljenjem, pa vendar si upam še sedaj cepiti, tako natanko sem se naučil. Le pomnite, moji mladi čitatelji, kar se v prvi mladosti navadiš, to najdlje veš in znaš!

Vsak učenec je dobil deset divjakov, da jih pocepi. Ne bom popisoval, kako se mora cepiti, ker bi bil premoten in preteman moj opis. Le vprašajte svoje dobre očete ali pa kakega sadjerejca, pa vam bo pokazal. In dobro je, če se navadite cepljenja, če te znanosti ne boste rabili iz potrebe, jo lahko rabite za razvedrilo in zabavo.

Ko smo pocepili in kolčke postavili k svojim drevescem, smo radovedni in nestrpni pričakovali, kaj se bo prijelo in kaj ne. A kar nismo na šolskem vrtu pocepili, smo na domačem. Dan za dnem smo moledovali učitelja, da nam dá za toliko in toliko divjakov voska. In dajal nam ga je drage volje. Toda dajal ga je nam premalo, vsaj kakor se je nam zdelo. Zato smo si kmalu pomagali. Ta je rekel, da ima doma petnajst, drugi deset, tretji dvajset divjakov, dasi jih je imel komaj pet.

Ni bilo lepo, da smo se lagali, in učitelj je tudi najbrže to opazil, kajti voska je dal komaj za pet. Dobro pa je bilo, kolikor smo ga dobili.

Mej tem časom smo hodili na vrt gledat, če se je že prijelo. Dolgo ni bilo nič. A kar nakrat je začela sedaj temu mladika brsteti, sedaj onemu. Sčasoma je vse ozelenelo, kar se je prijelo. Jednemu se je prijelo več, drugemu manj, tretjemu nič. Ne, da bi se bahal, povem, da se je meni prijelo osem drevesc, kar je že nekaj, če pomislim, da sem tisto leto prvič cepil. In veste še nekaj? Najlepši divjak, ki se je prvi prijel in najlepše rastel, je bil moj. To če nekaj reči, kaj se boste! A nisem dolgo užival te slave. Neki dan se je smukal Pavletov okoli mojega drevesca in odlomil krasno zeleno mladiko. Ne vem, ali je to naredil iz nerodnosti ali iz nevoščljivosti, ker se njemu ni nič prijelo. Kaj sem hotel? Hud sem bil in učitelj mu je še menda dal nekaj zdravila, a najlepšega drevesca le ni bilo.

Obljubil nam je tudi učitelj, da nam bo dal drevesca zastonj, kadar dorastejo. Jaz nisem nobenega dobil, pa se pozneje tudi nisem menil zanje, ker sem pustil domačo šolo in odšel v mesto. Pa mi tudi ni žal za tista drevesca, saj jih bom lahko nacepil, kadar bom dobil kaj vrta. Tako storite tudi vi, dragi čitateljčki, če znate cepiti; če pa ne, se naučite: ne bo vam žal!

Kako opravilo ima naša ljuba nebeška Mati v nebesih.

(Nemški spisala S. Gruden. — Prosto poslovenil *Ź. Š—a.*)

Nestrpno je trkal mrtvaški angelj na nebeška vrata. Nejevoljni vratar nebes odpre in angelj smrtni mu izroči malega dečka, katerega je ravno prinesel z zemlje. Bliskoma na to odplove angelj po temnem nebesu proti zemlji, kajti napravila se je trda noč in nebeški poslanec je imel še danes polne roke dela. Sveti Peter odpelje malega dečka, katerega je bil še prej oblekel v tančico iz luči in svetlobe, v angeljsko spalnico.